

Den 9de November 1814 var Storthinget forsamlet.

Præsidenten underrettede Medlemmerne om, at Hans Kongelige Høihed Kronprindsen ankommer hertil Staden iaften, og at han henved Kl. 2 Etet imorgen Eftermiddag vil møde i Storthinget.

Storthinget blev enigt om, at dets Præsident alene skulde iaften indfinde sig udi Palaiet og præsentere sig for Hans Kongelige Høihed, som imorgen Formiddag bliver at complimentere ved en Deputation af 12 Medlemmer, dem Præsidenten udnævner. Præsidenten udnævnte til denne Deputation: Biskop Bech, som Ordfører, samt Doctor Neumann, Kjøbmand Wall, Assessor Hagerup, Proprietair Swanse, Gaardmand Næfs, Pastor Abel, Stadshauptmand Tønder, Sectionschef Lundegaard, Professor Krohg, Oberstlieutenant Krabbe og Gaardmand Gotaas.

Det blev derefter besluttet, at Storthinget skulde samles imorgen Formiddag Kl. 1.

Christie. Weidemann.

Den 10de November 1814 var Storthinget atter forsamlet.

Hans Kongelige Høihed Kronprinds Carl Johan, samt Hans Høihed Hertugen af Søderman-

land, Prinds Oscar ankom i Storthinget, ledsagede af Norges Statsraad, de Kongelige Svenske Commissarier med flere høie Embedsmænd og den til deres Modtagelse udnævnte Deputation. Hans Kongelige Høihed Kronprindsen tiltalede Forsamlingen i det Franske Sprog, hvilken Tale Hans Høihed Hertugen af Sødermanland, Prinds Oscar derefter oplæste i det Svenske Sprog, ligesom Hans Kongelige Høihed ved Statsraad Rosenkrans lod overlevere en Norsk Dverføttelse, saalydende:

„Gode Herrer og Norske Mænd, Præsident og samtlige Medlemmer i Norges Riges Storthing!

Kongen har opnaaet Maalet for de Danske, som han stedse har næret for den Scandinaviske Halvøes Lykke og Selvstændighed. Dens tvende Folkslag have affvoret deres lange og ulykkelige Tvistigheder, og hert efter skulle de alene kappes i Kjærlighed til deres fælleds Fædreland.

J have medvirket, gode Herrer og Norske Mænd! til dette store Formaal, og derved forhvervet Eder helige Fordringer paa Eders Konges Velbehag og Eders Medborgeres Taknemmelighed.

Den dobbelte Vre var Kongen forbeholden, at see tvende frie Folk, utvungne og eenstemmige, at tilbyde ham Kronen. Hos de Svenske gjorde han ikke

sin Arveret gjældende, og hos Eder foretrak han de Fordringer, som havde en større Værdie for hans Hjerte — de nemlig, som hentedes af Eders Kjærlighed — fremfor de Rettigheder, som høitidelige Forbund havde forhvervet ham.

Kongen har altid villet, at Normænd og Svenske, lige i Rettigheder, skulde nyde de samme Fortrin ihenseende til deres Statsforfatninger; og den nye Grundlov, som I nylig, fælleds med Kongen, have antaget, skal paa engang tjene til Borgen for Eders Frihed og til Beviis for Europa paa Eders Konges Agtelse for Eders Rettigheder. Gode Herrer og Norske Mænd! I ville svare til den retmæssige Tillid, han sætter til Eder. I ville veilede dette rebelige Folk; og, efterat I med Nidkjærhed have opfyldt Lovgiverens Kald, ville I anvende Eders Kundskaber og Bestræbelser for at gjøre den Regjering elsket, som I have oprettet.

For at berede Midlerne dertil, er det magtpaaliggende at opløse Nationen om dens Tilstand og mulige Forhaabninger; det er nødvendigt, at den ei tilregner sin nye Regjering Ulykker, som denne ei har forvoldet; det er nødvendigt, at Folket faaer vide, i hvad Tilstand Kongen har fundet Eders Pengevæsen og de offentlige Sagers Bestyrelse, for upartisk at kunne bedømme de Forbedringer, som bør blive en naturlig Følge af hans Regjering. I skulle erholde en Pro-

position angaaende det forberedende Skridt, som i denne Henseende maa gjøres.

Foreningen imellem Sverig og Norge er grundet paa deres geographiske Beliggenhed, paa begge Folks National = Charakter, paa deres indbyrdes Fordeel og paa den Wiisdom, som styrer deres Overveielser; — jeg lægger til: paa den Kjærlighed, som begge føle for personlig Frihed, for Eiendomsrettens Hellighed og for en repræsentativ Regjeringsform. Vi skulle altid blive tvende forenede og uafhængige Folk. Tilfredse med de Grændser, Naturen har anvist os, og overbeviste om den store Sandhed, at udover disse Grændser gives ei for os noget virkeligt Gode, skal vor Statslære blive: „aldrig at begynde en Krig, men at bevare den gode Forstaaelse, som nu finder Sted med alle Magter“.

Da Forsynet saaledes har indsluttet vor Lyksalighed og vore Pligter indenfor den samme Kreds, tager jeg ikke i Betænkning for Verdens Dine at aflægge det høitidelige Løfte, at aldrig fremmed Vold skal besmitte Eders Land eller krænke Eders Rettigheder.

Gode Herrer og Norske Mænd! Kongen antager Grundloven saaledes, som I derom ere komne overens med Hans Majestæts Commissarier. Han forbeholder sig at fremsætte til de Svenske Stænders Be-

tænkning de Artikler, hvorved Forandringer eller Lempninger i den Svenske Grundlov foranlediges.

Det er i Kongens Navn at jeg nu overleverer til Eder, gode Herrer og Norske Mænd! Hans Majestæts Gød, at ville styre og regjere Kongeriget Norge efter dets Constitution og Love, — og opfordrer Eder at aflægge Eders Gød til Kongen.

Det Forbund, som han har indgaaet med det Norske Folk, skal saaledes naae sin endelige Fuldbyrrelse. Maatte Forsynet, som vaager over Rigerne's Skjæbne, velsigne denne høitidelige Stund, som for begge Scandinaviens Folkslag aabner et nyt Tidsrum af Vre og Lyksalighed.

Jeg skal understøtte Kongens faderlige Omsorg for Normændenes Vel, og hos min Søn indplante den Kjærlighed og Hengivenhed, som jeg selv føler for dem.

Midt iblandt Baabnernes Larm, og idet jeg fra Germaniens Marker, i Forening med Sverigs Bundsforvandre, gik hen for at modsætte mig det forfærdeligste Tyrannie, som nogenfinde har trykket Europa, var mit Blik altid fæstet paa denne Stund, som den høieste Belønning for mine Anstrengelser; og den fredelige Palme, som jeg idag modtager af et frit Folk, overgaaer i mit Hjerte alle Seierens Laurbær.

Jeg gjentager for Eder, gode Herrer og Norske Mænd! Forsikringen om mine ligesaa levende som oprigtige Følelser!"

Hans Kongelige Høihed Kronprindsen overleverede derefter til Storthingets Præsident Hans Majestæt Kong Carl den 13des skriftlige constitutionelle Eed, som er saalydende:

"Jeg lover og sværger, at ville regjere Kongeriget Norge i Overensstemmelse med dets Constitution og Love; saa sandt hjælpe mig Gud og hans hellige Ord!

Carl."

Efter Præsidentens Opfordring, saalydende:

"Medbrødre! ærede Medlemmer af Norges overordentlige Storthing! lader os høitideligen sværge Constitutionen og Kongen Troskab!" — afslagde derefter samtlige Storthingets Medlemmer Eden, at vise Constitutionen og Kongen Troskab og Lydighed, i følgende Udtryk:

"Jeg lover og sværger, at vise Constitutionen og Kongen Troskab og Lydighed; saa sandt hjælpe mig Gud og hans hellige Ord!"

Præsidenten sluttede den høitidelige Act med en Tale, saalydende:

"Eden er afslagt; et helligt, uopløseligt Bånd er knyttet imellem Norge og Sverig. Begge disse Riger staae nu ved Siden af hinanden, hvert støtten-

de sig paa sin særskilte Grundlov, hvis nøiagtige Overholdelse vil sikre deres Uafhængighed.

Naar Tvillingrigets fælleds Konge med Wiisdom vælger og med Opmærksomhed hører sit Raad, aldrig adskiller det ene Riges Interesse fra det Andets, og aldrig glemmer, at begge ere Sødfænde, der have lige Krav paa hans Fader-Dmhu; naar Begges Sønner paa Land og Hav kunne mødes som fjærlige Brødre; naar Norske og Svenske aldrig tabe af Sigte, at det ene Riges Høder er det Andets, og at ikkun fælleds Bestræbelser og Opofrelser give fælleds Fordeel og Sikkerhed: da vil Föreningen staae til sildigste Slægter; da vil den Dag, paa hvilken Baandet knyttedes, blive en Festsdag for Efterkommerne; da ville andre Nationer med Misundelse see hen til Nordens lykkelige Hakvæ. Dette venter, dette haaber den Norske Nation af dens valgte Konges og hans Efterkommeres Wiisdom, og af den Svenske Nations Brøderfæind, ligesom den selv redbeligen vil bidrage dertil. Gud bevare Kongen og hans Riger!"

Hvorefter Hans Kongelige Høihed Kronprindsen og Hans Høihed Hertugen af Sødermanland med deres Suite forlode Storthinget.

Præsidenten bestemte næste Møde til imorgen Formiddag Kl. 10 Slæt.

Christie.

Weidemann.